Sorg, som havde rammet min brave, kjære Søn. Jeg saae, at Clarices Afslag havde en eller anden Grund, som hun ikke vilde betroe nogen af os; men som vilde holde hende skilt fra Ronald. Da jeg lagde mig til Hvile, havde jeg ingen Tanke om, hvad den næste Morgen vilde bringe med sig.

Morgenen efter min Sammenkomst med Clarice kom jeg ned en halv Time senere end sædvanlig; Klokken var nærved ti, da jeg traadte ind i Frokostværelset. Ronald var der og læste Bladene; men jeg savnede det yndige Ansigt, som hilste mig hver Morgen med et sødt Smil.

»Hvor er Clarice?« spurgte jeg Ronald.

»Jeg har ikke seet hende endnu,« svarede han; »jeg troede, at hun var hos Dig.«

Førend jeg havde drukket min The, kom Kjeldermesteren ind med et tykt Brev. »Miss Linden bad mig levere Fruen dette,« sagde han. »Hun tog bort Klokken otte.«

»Tog bort! Hvorhen?« raabte jeg forbauset, medens Ronald saae forvirret ud.

»Hun tog til Stationen, Frue; jeg troede De vidste det. Hun efterlod intet Budskab. Wells kjørte for Miss Linden og tog hendes Sager med.«

Jeg sagde intet Mere, thi jeg ønskede ikke, at Tyendet skulde have Noget at sladdre om. Da vi vare ene, aabnede jeg Brevet. Indtil dette Øieblik mindes jeg den frygtelige Bevægelse, som var præget i min Søns Ansigt. Jeg giver nu Brevet Ord for Ord, som jeg dengang læste det:

»De vil tilgive mig, at jeg forlader Dem, kjære Mrs. Thorne, naar jeg har fortalt Dem min lille Historie. Jeg har ofte længtes efter at gjøre det; men Frygten for, at De skulde foragte mig, forseglede mine Læber. Da De igaar Aftes talte saa kjærligt til mig, vilde jeg have givet den hele Verden for at meddele Dem Alt; men jeg var en Kryster og turde ikke.

»Jeg kan aldrig blive Deres Søns Kone; men jeg elsker ham ligesaa høit som han elsker mig! Det er fordi jeg elsker ham, at jeg har forladt det eneste Hjem, jeg nu havde i Verden; det er fordi jeg elsker ham saa inderligt, og frygter min egen Svaghed, at jeg er flyet fra Dem. Naar De veed Alt, vil De sige, at jeg gjorde Ret i ikke at besudle det Navn, som aldrig har kjendt Vanære.

»Jeg har bedraget Dem i nogle Henseender. Mit Navn er Clarice Linden Graham, og jeg er eneste Barn af den ulykkelige Bankier, hvis Fallit, Forhør og Domfældelse for henved to Aar siden næsten var den eneste Gjenstand for Samtale. Han er min Fader, elsket og æret trods den Dom, en haard Mand har fældet over ham. Jeg vil meddele Dem mit hele Livs Historie.

»Min Fader, som almindelig ansaaes for en af de største og solideste Bankierer, havde et Gods i Kent, Broadmead Hall, ikke langt fra London. Der tilbragte jeg Størstedelen af mit Liv. Jeg kjendte lidet eller intet til min Faders Forretning, men hørte kun, at den var meget stor og gjorde ham til en rig Mand.

»Min Moder døde da jeg var omtrent tolv Aar gammel, og min Fader sørgede dybt over hende. Jeg troer, at Lykken forlod ham, og at han aldrig følte sig vel efter sit sørgelige Tab. Fader engagerede en Dame, som skulde være min Gouvernante, og han sparede ingen Udgifter med Hensyn til min Opdragelse. Jeg havde Lærere fra Byen, og af første Classe. Jeg blev opdraget som Arving til en stor Formue. Jeg behøver neppe at sige, at enhver Overdaadighed, som Penge kunne tilveiebringe, var ophobet omkring mig. Jeg havde Tjenere, Heste, Vogne, kostbare Klæder og sjeldne Juveler, medens jeg endnu var et Barn. Vort Hjem var overordentlig pragtfuldt og glimrende, og jeg tilbragte en lykkelig Barndom i Broadmead.

Jeg vidste, at den store Hyldest, som vistes mig, tildels hidrørte fra, at jeg blev betragtet som min Faders Arving. Saaledes gik Tiden til jeg var atten Aar, og da erklærede min kjære Fader, at det var paa Tide, jeg gjorde min Debut. Et yppigt Hus i Belgravia blev indrettet til mig, og jeg nød Selskabslivet i dets hele Udstrækning.

»Jeg havde mange Tilbedere, men var vanskelig at behage; jeg hverken elskede eller brød mig det mindste om nogen af dem — jeg vidste dengang ikke, hvad Kjærlighed var.

»Det var mig een eller to Gange paafaldende, midt i al min Munterhed, at min Fader saae træt og udtæret ud. En Aften, efterat han havde lyttet til en Ordvexling mellem en af mine Tilbedere og mig, sagde han, at jeg ikke maatte bortskræmme dem alle; thi det vilde glæde ham, snart at see mig gift. Jeg mindes, hvor afkræftet han saae ud. Jeg kyssede ham og sagde, at jeg aldrig ønskede at forlade ham; thi jeg vilde aldrig kunne elske nogen Anden halv saa høit. Han svarede, at Ungdommen maatte knytte nye Baand, at han ikke altid kunde være hos mig. Medens han talte, berørte jeg hans Haand, og den var kold som Is.

»Da Saisonen var tilende, toge vi ned til Broadmead. Jeg dandsede bogstavelig paa Vulkanen, som brændte under mine Fødder. Nogle Mennesker have Varsler om deres tilkommende Prøvelser — jeg havde intet. Jeg var fuld af Liv, Haab og Lyksalighed. Den lyse, blændende Verden laa for mig, og jeg vidste, at min Rigdom og Stilling vilde gjøre mig til en af dens Dronninger.

»Min Fader havde opholdt sig et Par Dage paa Broadmead. Han saae meget svag og medtaget ud. Jeg troede, at han var syg, men det faldt mig aldrig ind, at der var Noget i Veien med hans Forretninger. Kun een Ting var mig paafaldende, og det var hans lidenskabelige Ømhed for mig. Han havde stedse været den kjærligste og dyrebareste blandt Fædre; men i de sidste Dage kunde han ikke taale, at jeg var ham af Syne.

»En Morgen kom der en stor Pakke med Forretningsbreve, og han sagde, at han strax maatte vende tilbage til London. Da han steg i Vognen, sagde jeg: Jeg følger snart efter Dig, kjære Fader, jeg kan ikke leve uden Dig. Dersom jeg dengang havde vidst, naar og hvorledes jeg skulde see min Fader igjen, vilde jeg have lagt mig ned for at døe

Nogle Dage efter begyndte jeg at see forunderlige Blikke blandt Tyendet; de teede sig saa besynderligt, at jeg ikke kunde blive klog derpaa. Jeg var en Eftermiddag i Blomsterhuset, da Mr. Cowley, min Faders Sagfører, traadte ind. Han saae meget bleg og ængstelig ud, og forsøgte flere Gange paa at tale til mig, men fremstammede kun Noget, som jeg ikke kunde høre. Kjære Mrs. Thorne, jeg skaaner Dem for den Historie, som tog ham lang Tid at fortælle, men som jeg tilsidst fattede. For nogle Aar siden havde min Fader været uheldig i sine Speculationer; han havde brugt nogle ham betroede Penge, og misbrugt nogle Documenter. Et Rygte herom blev udspredt, der kom et stærkt Tilløb til Banken, og den standsede naturligviis sine Betalinger. Creditorerne bleve heftige, min Fader gav slip paa hver Skilling, han eiede, for at tilfredsstille dem, men de bleve forbittrede over deres store Tab og vilde ikke vise ham nogen Medlidenhed. Min Fader, sagde Sagføreren, var nu i Newgate, anklaget for Bedrageri.

»Indtil dette Øieblik husker jeg den isnende Rædsel, som greb mig. Jeg blev bedøvet ved dette Slag; jeg kunde hverken forestille mig eller troe, hvad der var hændet.

»Saa hørte jeg, at Broadmead ikke længere var min Eiendom — at min Faders Creditorer allerede nu vare i Besiddelse af Gaarden. Den første Erfaring, jeg fik om min forandrede Stilling, var ved min Gouvernantes Frafald. Hun, som aldrig havde nærmet sig den forkjælede Arving uden med ærbødige Smil og Ord, spurgte mig nu plumpt, til hvem hun skulde henvende sig for at faae sine Penge. Sagføreren, tilsyneladende den eneste Ven, jeg havde tilbage i Verden, befriede mig for enhver anden Plage. Han afskedigede Tyendet, og Huset blev overladt til de Mennesker, som havde det i Besiddelse. Derpaa tilbød han mig venlig et Hjem i sit Hus, indtil jeg havde lagt Planer for min Fremtid. Jeg medtog min simpleste Klædedragt — Juvelerne vare ikke længere mine — og sagde Farvel til mit engang saa yndige og elskede Hjem. Jeg har aldrig seet det siden.

»Huset i London, paa hvilket min stakkels Fader havde ødslet saa store Summer, var gaaet samme Vei som det Øvrige; der var ikke et Tag, under hvilket jeg kunde søge Ly, undtagen det fremmede, som var tilbudt mig.

»Det Første, jeg gjorde, var at besøge min kjære Fader. Det var et smerteligt Møde. Han saae gammel og affældig ud. Jeg hulkede i hans Arme, da han fortalte mig, hvorledes det var gaaet til med hans Ødelæggelse, og hvordan det Tab, han havde lidt ved sine Speculationer, ledede ham fra Feiltrin til Feiltrin for at oprette det.

»Jeg spurgte ham, hvorfor han ikke for flere Aar siden havde indskrænket sig; men han svarede, at han ikke turde vække Folks Opmærksomhed angaaende hans Affairer. Han stræbte kun at vedligeholde Skinnet af at være en rig Mand, indtil der hændtes Et eller Andet, hvorved Sagerne kunde bringes paa Fode. Min stakkels Fader! Jeg var ikke istand til at fremkomme med nogen Bebreidelse mod ham, hvis graae Hoved var nedtynget af en uudsigelig Sorg. Jeg havde selv en lille Formue, som min Moder havde efterladt mig; den var urørt, og jeg lagde den hel og holden i Creditorernes Hænder. Jeg holdt ikke et eneste Pund tilbage til mit eget Brug. De bleve noget formildede herved; men den Herre, som eiede de forfalskede Documenter, vilde ikke lade Sagen falde.

»Da min første Forvirring havde sat sig, begyndte jeg at lægge Planer for Fremtiden. Jeg følte mig taknemmelig for den Opdragelse, jeg havde faaet. Jeg besluttede at gaae rundt til dem, som havde været mine Venner i den sidste Tid, og see, om jeg kunde opnaae en Stilling som Gouvernante eller Selskabsdame; men ikke en Dør aabnede sig for mig. Nogle Maaneder før havde de ønsket den formodede rige Arving velkommen med den varmeste Venskabelighed; som Datter af en bedragersk Bankerotteur blev jeg ikke engang indladt i det Hus, hvor jeg tidligere havde været saa velseet.

»Min Faders Retssag blev forhalet fra den ene Maaned til den anden; der var saa Meget at ordne og undersøge. Imidlertid var min Stilling som Mr. Cowleys Gjest meget ubehagelig. Han selv var altid venlig, men hans Kone var en simpel, ufølsom Kvinde, som gjorde mig Livet til en Byrde. Jeg havde ingen Penge og ingen Midler til at skaffe mig Noget. Jeg ønskede at være hos min stakkels Fader, saalænge han var i Rettens Hænder; men jeg indsaae, at jeg maatte stræbe at finde et nyt Hjem. Sognepræsten kom mig til Hjelp, idet han tilbød mig sin Anbefalang, og ifølge Mr. Cowleys Raad kaldte jeg mig ved min Moders Navn, Linden. Han sagde, at jeg aldrig vilde finde nogen Ansættelse, dersom man vidste, hvem jeg virkelig var. Jeg bestræbte mig i flere Uger for at faae en Plads, men uden Held. Tilsidst saae jeg Deres Avertissement, og fandt et Hjem og de kjærligte Venner. Da jeg havde været en kort Tid hos Dem, bad De mig en Aften om at læse Avisen for Dem. Idet jeg kastede Blikket paa den, saae jeg, at min stakkels Fader var bleven dømt til fem Aars Deportation. Jeg vil ikke dvæle ved min Kval, thi Ord formaae ikke at udtrykke den. Mit Liv har været værre, end om jeg havde været levende begravet. Jeg tog til London for at sige ham Farvel. Jeg saae min Fader, som havde været en rig Gentleman, staae for mig i Fangedragt, med det graae Hoved nedbøiet af Skam og Anger. Jeg begriber ikke, at jeg holdt det ud. Da jeg kom tilbage til Thorndale, var det som om et mørkt Ligklæde var spredt over Verden og for bestandig skjulte dens Skjønhed for mig.

»Jeg tør ikke tale om den Tid, da Deres Søn kom tilbage; men jeg mindes een Dag, da hans Ven, hvem min Fader havde ødelagt, kom for at besøge ham. Den mest gjennemtrængende og skarpeste Smerte, som nogensinde gjennemborede mit Hjerte, følte jeg, da den Mand, jeg elskede, talte bittert om min stakkels, brødefulde Fader.

»De, som elsker Deres Søn saa høit, kan fatte, hvor snart jeg ogsaa lærte at elske ham, og da begyndte mit Livs haardeste Prøvelse. Jeg saae at han elskede mig, og at han, den tappre, ædle Søn af en ædel Slægt, engang vilde bede mig, en Forbryders Datter, blive hans Kone. Mit Hjerte og min Forstand vare i en haard Kamp. Livet var saa glædeløst og sørgeligt; ved hans Kjærlighed vilde jeg atter komme i Besiddelse af Noget, der lignede Lykke. Men jeg kunde ikke opoffre ham — jeg kunde ikke forene min sørgelige, med Skam besmittede Lod med hans. Den Kjærlighed, jeg føler for ham, volder, at jeg forlader ham, for aldrig mere i dette Liv at see hans Ansigt, aldrig mere at høre Lyden af den Stemme, som har været min herligste Musik. Livet har været bitterlig haardt for mig; men Storheden af dette Offer dulmer dets Smerte. Mindet om min Kjærlighed skal leve med mig.

»Maaskee vil den kjærlige Interesse, De har følt for mig, høre op, naar De har læst Dette. Jeg takker Dem for den Godhed, De har viist mig, og beder, at De vil tilgive mig det Bedrageri, jeg har gjort mig skyldig i, ved at drage ind hos Dem under et andet Navn. Jeg tager til Van Diemens Land, hvor min stakkels Fader er, og tilbringer Resten af mit Liv med ham.«

Efterat have læst Brevet, betragtede Ronald og jeg hinanden i maalløs Forbauselse. Han var den Første, som talte.

»Hvilken ædel Pige!« sagde han. »Og hvor hun har maattet lide! Hvem kunde have drømt om en saaden Skjebne? Jeg vil lede hende op,« tilføiede han, »og bringe hende tilbage som min Kone, hvis jeg lever. Vanæren berører hende ikke; hun er uskyldig og ædel. Moder, dette Brev har jo ikke forandret din Agtelse for Clarice, har det vel?«

Jeg svarede ham, at det kun havde bragt mig til at elske hende endnu høiere. Jeg kunde ikke indsee hvorfor hun, stakkels Pige, skulde opoffre sin Lyksalighed — hun havde vistnok lidt tilstrækkeligt.

Fra den Time helligede min Søn Ronald sin Tid og Virksomhed til at finde hende. Hun vilde tage til sin Fader, derfor holdt han Øie med alle